

# MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVI. évfolyam, 39. szám, 2012. szeptember 28.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a NER szíves segedelmivel ügön szép ősz köszöntött a magyarok országjára. Még szeptember végén es künn lehetett üdögelni a szabadba, nem köllött fűtöcködni gázval, nádi hegedűvel, kinek miye vót a létminimumja alatt. Vagy nem vót. Ott ült I. Fülkefor es, az udvarba, sajtófőnököstül, féképészesztül, iparkottak feszt, munkaalapon. Vót min, mer mán az egész Kárpát-medencébül, de a tengerentúlig menően özönölt a rendelés, aki magyar, mind öszvegyűrt kólásdobozt akart a kerál saját kezű aláírásával, kistérségi szuverén-bótok nyílottak ecélbül a munkaheltemetés szép példáiképen, egész hálózat. Vót doboz sima, vót doboz aranyozott, vót továbbá számozott „Multik! Haza!” föliratval. A kerál egyget hörpentett a fotóhó, a többi kólát beléburította az alapétványi hordóba, maj csibészes tekintetvel öszvegyűrikélte a dobozt, s aláírta eskán. Jó kedve vót, mer eccőcsak túl jók lettek a magyarok számai. Az IMF maj megpukkatt, mer Fülkeufória, ahogy két esztendeje minden álló nap, ügön nagy gazdasági és társadalmi siker küszöbjin állott. De akkorájén, hogy el se látott a küszöb túlfelijig, hejába pipiskodott, hejába állongott a nemzet a cipőjibül kilógó nagylábujjára. Szép, homorú egy küszöb vót, de mint az üveghegy az Óperenciján, egy legén látott csak rajta átal, a kerál, még ű es csak akkó, ha fölhágott a Matolcsy tanár vállára. S állott a magosban, sasokval szítta az ózont. Vót es mire, hejszen jobban kezelte a gazdasági válságot, meg az abbú fakadó kihívásokat, mint sok más ország. Ezt csak a vak nem látta, meg a közgazdászok, de nem es vót nékijök lap osztval. A jobban kezelés vót a lényeg, abbul es a jobban, mer kezelésre csak a bolond járt. Mer mi vót!? Avvót, hogy nehéz vót vóna a magyar sors az adósrabszolgaság jármába, ha I. Fülkefor nem folytatott vón egyfajta szabadságharcot, de folytatott. Még exportra es jutott a folytatásbú. Megmonta a Kereszténydemokrata Internacionáléba es, hogy nincs mese, Ejrópába a jóléti társadalmaknak kampec, tessék a segélyorientált herelóbálás és kólázgatás helett dógozni, mer mán a munkaalapú társadalmak kora jó el, az olyanoké, mint a magyar. Mer mi van a magyarokná? Jólét van? Annak dacára, hogy küs hijján hat millijóan élnek a létminimum fölött, nincs jólét. S ha nincs, akkó jóléti társadalom sincs. Ellenbe munka van? Van. Közmunka képibe, de van. Eddig a segély fejibe szegénynek köllött lenni, meg legföllebb sorbaállni a magyarnak, eztán árkot ás érte heti tízezerér, másik héten bétemeti ugyanannyiér. Segély meg, ha köll még ezek után, csak kőcsönbe lesz, igénylőlap a levegőautomaták mellett tanálható a kormányhivatalba. S ha majd ez így kolektíve lábrakap a ködös Albiontól az Urálig, akkó elüldögelhetünk a Kánaán, amíg meg nem és viszont.